

Lofoottien matka 27.7.-2.8.2024

Norjan rannikko on kuin helminauha vuonoineen ja saarineen ja yksi hienoimmista kohdista on Lofoottien saariryhmä vuonoineen. Tuon varmaankin jokainen matkalla ollut seniori retkemme päätteeksi allekirjoittaa.

Matkamme kohti Lofootteja alkoi Hollarissa auringon noustessa siniselle taivaalle. Haaparannasta oli majoitus ensimmäiseksi yöksi ja sitä ennen olimme jo tutustuneet Uljuan tekojärveen ja Tornion vanhaan kirkkoon.

Yö hotellissa oli ehkä hieman lämmin, mutta aamun raikkaus Kukkolankoskella poisti yön hiet viimeistään.

Pajalassa meitä odotti varta vasten sunnuntaiaamuksi varattuna kahvilanpitäjä kahvipannu kuumana ja säpimet vitriinissä valmiina.

Apiskossa poikkesimme katsomaan veden virtaamista kohisten kanjonin pohjalla, alueella sijaitsee myös kansallispuisto reitteineen, pitkän Tornion järven tuntumassa.

Narvikiin saavuimme illan tullen epävakaisemman sään vallitessa. Päivällinen odotti hotellissa ja pienellä iltakävelyllä vuonon pohjukkaan tutustuen ei sateenvarjoa tarvittu.

Ilmastoidussa hotellihuoneessa nukutun yön jälkeen oli hyvä jatkaa matkaa kohti Lofootteja. Sillan pituus hieman bussin ikkunasta nähtynä hirvitti ja kun se vielä on remontissakin? Mutta sujuvasti bussikuskimme Marko meidät sitä pitkin saarille ohjasi.

Kaikki se, mitä silmämme sen jälkeen tavoitti, jäi varmasti jokaisen muistilokeroihin. Tuntui, että kuvat eivät millään tallentaneet näkemäämme, mutta vahvistavat jälkepäin muistia. Aurinko heli pilvien lomasta risteilyllä Peikkovuonolle. Vuonon rannat kohosivat silmän kantamattomiin ylöspäin ja kapeimmillaan vuono oli vain n. 100 m leveä. Merikotkat liitelivät yllämme, kun laivaopas heitti niille jäisiä kaloja. Siksi jäisiä, että ruoka jää kellumaan vedenpinnalle, koska kotkat eivät sulkiaan sukeltaen kastele.

Vuonon poukamassa peikot tervehtivät kallion reunalla. Paluumatkalla laivan henkilökunta ojenteli virveleitähä halukkaille ja taisipa yhteen virveliinkin makrilli tarttuakin. Se irtosi kuitenkin takaisin vielä kasvamaan ja sinne se kuulemma olisi palautettu muutenkin.

Hotellihuoneeseen astuessaan taisi useampi seniori henkäistä ja silmiään hieraista. Ainakin jokainen, jonka huoneen ikkunasta näkyi sininen meri ja vuonon korkeat vuoret.

Seuraavana päivänä meidät eilen huostaansa ottanut opas Jenni vei meidät kokopäivän kiertojelulle saarelta toiselle. Näköalapaikalle poikettuamme jatkoimme kohti Viikinkimuseota. Siellä matkustimme ajassa 1000 vuotta taaksepäin. Raunioiden perusteella on rakennettu uusi pitkä päälliköntalo, missä voi tutustua viikinkikauden puuhiin. Ikkunoiden puuttumista kummasteltiin, mutta tuplaseinän rakenne selitti asian. Puuhastelu tapahtui silloin etupäässä ulkona ja kattoikkunat ovat antaneet tarvittavan valon.

Rambergissa lounaspaikassa meitä odotti ruoaksi lampaan potka. Jos jollakin oli ennakkoluuloja ruokaa kohtaan, niin jälkepäin epäilykseni – niin mureata, maukasta lammasta ei ollut ainakaan yksi pöytäseurue ennen maistanut.

Valkoinen hiekkaranta odotti uimaan tai ainakin varpaita huuhtomaan Atlantin aaltoihin. Melkein kuin etelän rannoilla oltaisiin oltu, niin hieno hiekka oli ja aurinko sinisellä taivaalla kruunasi hetken.

Loppumatkasta poikkesimme vielä Lofoten- katedraaliin. Sinne kokoontuivat aikanaan kalastajat niin merille lähtiessään kuin myös kalastuksen päättyessä saaliistaan kiittämään.

Ilta sujui Svolvearin maisemissa ostosten ja ruokailujen merkeissä. Ehtivätkö jotkut kokemaan hotellin kelluvan saunanakin merialtaneen.

Aamulla kiirehdimme lautalle kohti Lodingen kylää. Lautta vei meidät mantereen puolelle kohti Bognesia. Sieltä matka jatkui etupäässä ylämäkeen ja napapiirin kautta kohti Mo i Ranaa. Matka poukkoili vuonojen pohjukoita kierellen. Välillä katse bussin ikkunasta arvelutti – niin reunalla ja korkealla tie kiemurteli vuorten seinämillä. Turvekattoiset rakennukset ihastuttivat matkan varrella usein.

Alun nousujen jälkeen tie Mo i Ranasta kohti Uumajaa oli suurimmalta osin alamäkeä ja maisemat muuttuivat Ruotsin puolelle siirryttyämme hieman tasaisemmiksi. Uumajan kävelykatu Raatihuoneelta rautatieasemalle ihastutti istutuksillaan.

Laivamatka Uumajasta Vaasaan kului leppoisasti – vaihtelua ruuhkasiin etelämmän laivamatkoihin. Istumapaikkoja löytyi eri puolelta laivaa paikkaa vaihtaessa. Aurinkoinen Vaasa otti meidät vastaan ja sieltä suuntasimme Pohjanmaan lakeuksien kautta kohti Hollolaa.

Matkaa bussin mittariin kertyi melkein 3000 km, mutta jokainen kilometri oli kokemisen arvoinen.

Kiitokset mainiolle matkanjohtajallemme Kyöstille, joka oli taas kerran perehtynyt matkareittiimme erinomaisen hyvin. Saimme nähdä reitin varrella paljon sellaisia nähtävyyksiä, joita emme varmaankaan omin päin kulkiessamme olisi huomanneetkaan. Lisäksi saimme hyvät päivitykset reittimme varrella sijaitsevien kaupunkien historiasta ja tämän päivän tilanteesta.

Matkaa muistellen, Seija ja Juha